

WIERSZE ABSOLWENTÓW

Mateusz Dzieniżek

Podróż do miasta

Co to za miasto, które już nie witam
 Alejo mego dzieciństwa samotna i ciemna
 Gdzie czytałem drzewa liść za liściem
 Aby koroną stawały się wiersze

Miało być inaczej, moja wieżo farna
 Miały zostać ulice, bramy i kamienie
 Dsy wędrownic, apteka, kasztany i ratusz
 Śą tylko muszle gluche, ich wycie i bladeść
 I nie ma róży, gwiazdy, koni i fryzjerów

Kamienie są mniejsze i ludzie nieznani
 Dzwony zatopiono w czarnej smutnej rzece
 Tak odchodzi dzieciństwo
 Trudno pisać wiersze
 Pozostał napis i drewniana poręcz
 Na której się zjeżdża
 Teraz do piwnicy

* * *

Lampa gaśnie nawet śmy nie widać
 Tylko w podmuchach końca wieku
 Dzwony - ich potężne wołanie
 Czy to już koniec wiosny lata jesieni
 Kasztany we śnie rozrzucone jak monety
 Nie spłacą długu jesieni ostatniej
 Ręce są ciężkie i ogród niemłody
 Wczoraj o ziemię uderzył jałowiec

Między ścianami pokoju też wąsko
 Coraz trudniej oddycham wiosną

* * *

Komu dziś dzwonią na tej świętej górze?
 Ręka na sznurze
 A niebo w górze
 Przelatują ciemne habity chmur
 Wysokie przysięgi srebrne dźwięki
 Witraże niebieskie
 Anioł smutku na bramie owinięty w skrzydła
 Ojciec Nikodem patrzy na lasy
 - święty łowca
 Zapisuje śmierć buków
 Ile w nas owocu niebo wie
 I dzwony na świętej górze

Musisz Lili

Musisz wiedzieć to lili - nad urwiakiem trzy dęby
 Powiew firan motyli, rozpacz pcha się do gęby
 Córka trąca w klawiszach co wieczór nuta arabską
 A ja mam smutek na czole - chandrę okropnie babską

Wieczorem wychodzę w ogrody i stoję nad lipy błyskiem
 Pies opuszczony z łańcucha dotyka mnie mokrym pyskiem
 Córka trąca gitarę, śnieg się do szyb przylepia
 Krzyczy w ciemności człowiek, otwiera się fortepian

Musisz wiedzieć to lili ile światła mam z Ciebie
 W nocnych sezonach samotnych przy takim samym niebie
 Jakie się rozlało nad miastem dziecinnych lotów
 Kiedy w nagrobnej ciszy błyszczały oczy kotów

Wracam, wracam do miasta
 Gdy wyrąb lasów narasta
 Omijasz łąkę Lili
 Wiersz się ku dachom chyli

* * *

To moje pióro niecopierzone
 I kartki białe jak anielskie strzępy
 Ślolem kolano skrzypiące jak sól
 I lampy jasne z twoich szarych oczu
 - nigdyś niebieskie jak sukienka ślubna
 To moje skarpety z widokiem na pięty
 Koszula i spodnie mój kreci codziennik
 Torba pełna notatek ołówków na baczność
 Tu buty które są pierwsze pomiędzy butami
 Dzieci dorosłe nie płaczą za mlekiem
 W bibliotece ruina nigdyś złotych ksiąg
 Fortepian już stracił młeczność swych klawiszy
 Za oknem rosną modrzewie i lipy
 Śpieszą się do nieba
 - a my chcemy tutaj

Joanna Horodecka-Jach

Credo

Wierzę, że wygram zakład,
 że kwiat zakwitnie na nowo,
 że wszystko pójdzie dobrze.
 Wierzę w prognozę pogody,
 w horoskop ze starej gazety,
 w słowa ludzi nieludzkich.
 Wierzę melodii wiatru,
 ptakom i babci w parku,
 każdej spotkanej osobie,
 bo w niej widzę Ciebie.
 Dopiero na samym końcu
 wierzę sobie Danie,

 bo Tobie uwierzyłam na początku.

* * *

Sen przychodzi nieczym noc majowa
owijając mą duszę i ciało,
przez sen słyszę tylko twoje słowa,
tylko słowa które znaczą mało.

Noc bezsennością staje się powoli,
zdradza cisza swoje tajemnice,
jeszcze zasnąć, zasnąć mimo woli...
Nie, nie zasnąć w głębi duszy krzycząc.

Cisza z wolna przechodzi w zadumę,
Twoje słowa tumanią i kłamią.
Czy to ty, czy sen. Nie rozumiem...
Czuję ciepło twoich drogich ramion.

Za oknami biała noc z jaśminem,
złoty księżyc mknie po mlecznej drodze,
Na stoliku literatka z winem,
ja w ciemności wzrok po ścianach wodzę.

Ty odejdziesz razem z nocy mrokiem
i odmienią się słowa na wargach,
przyjdzie tylko świt powolnym krokiem,
wraz ze świtem przyjdzie serca skarga.

Znów wśród godzin dnia najzwyczajszego
ogień złotym rozpalę płomieniem,
będę wzywał imię kochanego,
i dzień nazwę też jego imieniem.

* * *

Odwiedziły mnie znów
Żal, Rozpacz i Smutek,
nie znasz ich,
to moi znajomi.
Wpadli na chwilę.
Żal usiadł na półce
wśród książek,
Rozpacz ułożyła się
na kanapie,
a Smutek przy biurku
ogląda zdjęcia.
Nie mam dla ciebie czasu.
Przyjdź kiedy pożegnają
moich gości.

* * *

Życ
dla niego i dla siebie
Życ codziennie
obok tłumów ludzi
niehumanicznych
Życ
tak po prostu zwyczajnie
z dnia na dzień
wstawać rano
uśmiechać się
i kłaść by nie zasnąć
na wieki
z tęsknoty za lepszym
jutrem